

Rada podnosi zarzuty odwołania drugi i trzeci posiłkowo.

W ramach zarzutu drugiego Rada podnosi naruszenie prawa w odniesieniu do zakresu przeprowadzanej przez Sąd kontroli sądowej rozstrzygnięć dokonanych przez prawodawcę Unii. Sąd wskazał według Rady na istnienie „zwykłego” zakresu uznania, który pociąga za sobą konieczność sprawdzenia, czy nie wydaje się nierozsądne, że ustawodawca Unii uznał wprowadzone odmienne traktowanie za odpowiednie i konieczne dla celów osiągnięcia zamierzonego celu. Sąd pominął przy tym, że sądy uznają, iż prawodawcy Unii przysługuje w ramach wykonywania przyznaných mu kompetencji szeroki zakres uznania w dziedzinach wymagających od niego dokonywania rozstrzygnięć natury politycznej, gospodarczej lub społecznej oraz złożonych ocen i analiz, co ma miejsce w przypadku kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego. Tym samym nie chodzi o ustalenie, czy środek przyjęty w danej dziedzinie był jedynym możliwym środkiem lub środkiem najlepszym z możliwych. Jedynie bowiem jego oczywiście niewłaściwy charakter w stosunku do zamierzonego przez właściwe instytucje celu ma wpływ na zgodność z prawem tego środka. Dokonując kontroli wykraczającej poza kwestię oczywiście niewłaściwego charakteru spornego środka Sąd zastąpił ocenę prawodawcy swoją własną oceną i tym samym przekroczył granice przysługującej mu kontroli zgodności z prawem.

W ramach zarzutu trzeciego Rada podnosi naruszenie prawa przez Sąd przy badaniu uzasadnienia odmiennego traktowania. Zdaniem Rady badanie to jest przede wszystkim obciążone naruszeniem prawa przez Sąd w odniesieniu do ustalenia zakresu przeprowadzanej przez niego kontroli rozstrzygnięć dokonanych przez prawodawcę. Następnie Sąd nie uwzględnił także orzecznictwa, zgodnie z którym to na stronie skarżącej ciąży obowiązek przedstawienia dowodu niezgodności przepisu prawa z prawem pierwotnym, a nie na instytucjach jako autorach aktu – obowiązek udowodnienia jego legalności. Ponadto Sąd naruszył prawo przy badaniu uzasadnienia odmiennego traktowania w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym ogólne domniemanie występowania nadużyć nie wystarczy dla uzasadnienia środka naruszającego cele traktatu FUE, dochodząc do wniosku, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego ustanawia ogólne niewzruszalne domniemanie nadużycia w odniesieniu do związków małżeńskich trwających krócej niż pięć lat. Z tego wynika ostatecznie, że przy uwzględnieniu okoliczności, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego nie ustanawia domniemania nadużycia lub braku nadużycia względem związku małżeńskiego, wzmiankowana w zaskarżonym wyroku możliwość przedstawienia obiektywnych dowodów w celu obalenia domniemania nadużycia jest w niniejszym przypadku pozbawiona znaczenia.

Wreszcie, w ramach zarzutu czwartego Rada podnosi naruszenie prawa oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia w związku z wnioskiem Sądu dotyczącym naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na wiek. Według Rady Sąd odnosi się w zaskarżonym wyroku czasami do wieku żyjącego małżonka, czasami do wieku urzędnika lub byłego urzędnika i pomija w tym względzie obowiązek uzasadnienia. Ponadto ustalenie istnienia szczególnie niekorzystnego położenia w odniesieniu do osób w określonym wieku lub należących do określonej grupy wiekowej zależy od dowodu, że rozpatrywane uregulowanie wpływa negatywnie na znacznie wyższy odsetek osób w określonym wieku w stosunku do osób w innym wieku; takiego dowodu jednak w niniejszym przypadku nie przedstawiono. Nawet gdyby założyć, że ma miejsce takie odmienne traktowanie, które opiera się pośrednio na wieku byłego urzędnika w chwili zawarcia związku małżeńskiego, Sąd pominął sprawdzenie, czy to odmienne traktowanie jest mimo to zgodne z art. 21 ust. 1 karty praw podstawowych⁽¹⁾ i czy spełnia kryteria art. 52 ust. 1 karty.

(¹) Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 391).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-285/19, SGI Studio Galli Ingegneria Srl / Komisja, wniesione w dniu 14 czerwca 2021 r. przez SGI Studio Galli Ingegneria Srl

(Sprawa C-371/21 P)

(2021/C 310/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: SGI Studio Galli Ingegneria Srl (przedstawiciele: F.S. Marini, V. Catenacci, R. Viglietta, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

uchylenie zaskarżonego wyroku Sadu, izba dziewiąta, ogłoszonego w dniu 14 kwietnia 2021 r. i w tym dniu notyfikowanego, wydanego w sprawie T-285/19, SGI Studio Galli Ingegneria S.r.l. przeciwko Komisji Europejskiej, a konsekwencji o uwzględnienie żądań przedstawionych przed Sądem przez S.G.I w określonym tam porządku, to znaczy:

- stwierdzenie, że wnosząca odwołanie nie ma obowiązku zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej kwot żądanych przez tę ostatnią w nocie obciążeniowej nr 3241902288 doręczonej w dniu 22 lutego 2019 r. i ostatnio w piśmie doręczonym w dniu 29 kwietnia 2019 r. – Ref. Ares(2019)2858540, tytułem odzyskania wkładu i wypłaty odszkodowania ze względu na zarzucane uchybienie przez Studio Galli Ingegneria obowiązkiem spoczywającym na nim na mocy umowy powierzenia grantu nr 619120 dotyczącej projektu zwanego „MARSOL”;
- stwierdzenie niestnienia uchybień podnoszonych przez Komisję;
- stwierdzenie bezprawności, nieważności, a w każdym razie bezzasadności wstępnego pisma informacyjnego z dnia 19 grudnia 2018 r., sprawozdania z kontroli OLAF-u, noty obciążeniowej z dnia 22 lutego 2019 r., kolejnego przypomnienia z dnia 2 kwietnia 2019 r. oraz ostatecznego pisma z dnia 29 kwietnia 2019 r. określającego żadaną kwotę i oddalającego kolejne wnioski SGI – Ref. Ares(2019)2858540;
- stwierdzenie niestnienia wierzytelności zgłoszonej przez Komisję;
- stwierdzenie prawa skarżącej do wkładu rzeczywiście wypłaconego przez Komisję na mocy umowy powierzenia grantu nr 619120 na projekt „MARSOL”;
- tytułem ewentualnym – stwierdzenie, że kwota będąca przedmiotem odzyskania przez Komisję nie może przekraczać 100 044,99 EUR, jak zostało wskazane w zarzucie trzecim skargi;
- dalszym tytułem ewentualnym – zobowiązanie Komisji do zapłaty na rzecz SGI kosztów poniesionych na wykonanie projektu „MARSOL” tytułem bezpodstawnego wzbogacenia.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy odwołania. Niezgodność zaskarżonego wyroku z prawem w zakresie, w jakim oddalił zarzut pierwszy skargi. Naruszenie/niewłaściwe zastosowanie art. 41, 42 i 47 KPP. Naruszenie zasady dobrej wiary w umowach również rozumieniu art. 1134 belgijskiego kodeksu cywilnego.

Odwołanie od wyroku Sądu dotyczy tego, że stwierdza on, iż nie uwzględniając wniosku wnoszącej odwołanie o zawieszenie postępowania oraz o dostęp do akt postępowania kontrolnego OLAF-u, Komisja nie naruszyła praw, o których mowa w art. 41, 42 i 47 KPP, i zasady dobrej wiary w umowach. Przeciwnie, ponieważ spółka nie miała faktycznej możliwości polemiki ze sprawozdaniem finansowym OLAF-u z powodu patologicznej sytuacji wewnętrznej, skuteczność tych praw została naruszona, zarówno w kwestiach proceduralnych, jak i w konsekwencji w postępowaniu sądowym.

2. Zarzut drugi odwołania. Niezgodność wyroku z prawem w zakresie, w jakim oddalił zarzut drugi skargi. Naruszenie/niewłaściwe zastosowanie art. 317 TFUE, art. 172-bis, par. 1, rozporządzenia nr 2342/2002⁽¹⁾, art. 31 ust. 3 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1906/2006⁽²⁾, art. II.5 oraz II.14, ust. 1 ogólnych warunków umowy powierzenia grantu. Naruszenie zasad domniemania niewinności, ciężaru dowodu i słuszności, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽³⁾ z dnia 11 września 2013 r. Błąd w ocenie dowodu naruszający art. 1315 belgijskiego kodeksu cywilnego.

Odwołanie od wyroku Sądu zostaje wniesione w zakresie, w jakim poprzez oddalenie zarzutu drugiego skargi stwierdził, że wnosząca odwołanie nie wykazała dopuszczalności bezpośrednich i pośrednich kosztów dotyczących personelu ani przez OLAF-em i Komisją, ani w postępowaniu sądowym. Przeciwnie, nie bierze on pod uwagę, że zarzuty OLAF-u nie dotyczyły spornego projektu, lecz innych subwencjonowanych projektów, a zatem nie zastosowano prawidłowo domniemania niewinności i zasady dotyczącej ciężaru dowodu. Ponadto arkusze czasu pracy przedstawione w postępowaniu sądowym powinny zostać uznane, wobec braku innych kwestii spornych i wobec stwierdzonego zakończenia projektu, za dowód wystarczający do stwierdzenia kwalifikowalności poniesionych kosztów żądanych od Komisji.

3. Zarzut trzeci odwołania. Niezgodność zaskarżonego wyroku z prawem w zakresie, w jakim oddalił zarzut trzeci skargi. Naruszenie zasady proporcjonalności, słuszności i dobrej wiary w umowach. Naruszenie art. 5, ust. 4 TFUE. Naruszenie art. II.22 umowy powierzenia grantu.

Odwołanie od wyroku zostaje wniesione w zakresie, w jakim poprzez oddalenie zarzutu trzeciego Sąd uznał, że Komisja nie naruszyła zasady proporcjonalności, żądając wszystkich bezpośrednich i pośrednich kosztów dotyczących personelu. Przeciwnie, ponieważ postępowanie kontrolne wykazało niezgodności tylko w przypadku dwóch specjalistów zaangażowanych w projekt, żądanie powinno dotyczyć jedynie tych kosztów. Należy tak uznać również ze względu na stwierdzoną realizację projektu i weryfikację kosztów przez zewnętrznego specjalistę, zaakceptowaną przez Komisję. Ewentualnie, również na podstawie zasady proporcjonalności, Sąd powinien był uwzględnić podniesione tytułem ewentualnym żądanie określenia wysokości kwoty podlegającej odzyskaniu.

4. Zarzut czwarty odwołania. Niezgodność wyroku z prawem w zakresie, w jakim oddalił zarzut czwarty skargi. Naruszenie lub niewłaściwe zastosowanie art. 2 lit. b) rozporządzenia Rady nr 58/2003⁽⁴⁾ z dnia 19 grudnia 2002 r. i umowy powierzenia grantu. Brak uzasadnienie i niespójność wyroku w zakresie, w jakim jest on sprzeczny z wcześniejszymi orzeczeniami Sądu i TSUE dotyczącymi bezpodstawnego wzbogacenia.

Odwołanie od wyroku zostaje wniesione w zakresie, w jakim oddalając zarzut czwarty skargi, odmówił on wnoszącej odwołanie prawa do zatrzymania wkładu wypłaconego z tytułu bezpośrednich i pośrednich kosztów personelu, gdyż w przeciwnym razie nastąpiłoby bezpodstawne wzbogacenie Komisji. Ponieważ w niniejszej sprawie spełnione są przesłanki wniesienia skargi, to znaczy wzbogacenie jednej strony umowy i zubożenie drugiej, a także istnieje związek przyczynowy pomiędzy wzbogaceniem i zubożeniem, orzeczenie Sądu jest niezgodne z prawem.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1906/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych w działaniach prowadzonych w ramach siódmego programu ramowego oraz zasady upowszechniania wyników badań (2007–2013) (Dz.U. 2006, L 391, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).